

Edward Underhill

Altijd bijna

1

In het lege, halfverlichte auditorium voel ik de kracht vanuit mijn hele lichaam door mijn schouders stromen, door mijn magere armen en knokige polsen, door mijn handen en mijn vingertoppen naar de pianotoetsen, tot ik niets anders ben dan een kinetische energie die het massieve instrument voor me laat sidderen. Het geluid weerkaatst naar de dakspanten en weer terug naar de achterste rij stoelen; ik kan violen horen alsof ze om me heen op het lege podium spelen, het knarsende geluid van hars tegen snaren terwijl ze met een zwevende melodie opstijgen.

En elk akkoord dat ik speel schreeuwt: IK. BEN. ECHT.

De piano is een verlengstuk van mijn lichaam, dit vreemde lichaam dat hier noch daar is, alles en niets tegelijk. Ik beuk elk akkoord eruit, alleen ik en de piano; want hier is mijn knooppjesoverhemd met de geruite, tot mijn ellebogen opgerolde mouwen niet langer een goedkoop kostuum dat ik bij de kringloopwinkel vond. Net als Pinokkio verander ik in een echte jongen.

Hier kan ik vergeten hoe vaak meneer Gracie me Melissa in plaats van Miles noemde (zeven keer). Ik kan verdringen hoe mevrouw Harding 'Hé meisjes' tegen mij, Paige en Rachel zei, en zich de volgende tien seconden in allerlei bochten wrong om haar fout te herstellen. Ik kan zelfs dat vage gezoem uitschakelen dat zich altijd in mijn achterhoofd bevindt: *je moet op een gegeven moment naar de wc...*

Ik kan alles wat BIJNA zegt negeren en gewoon zijn. Zolang ik maar in mijn eentje piano kan spelen in deze lege kamer, en niet hoeft te denken aan de nieuwe pianoleraar die ik volgende week zal ont-

moeten. Of aan de Tri-State-pianocompetitie over vierehalve maand. Of aan Cameron Harts zelfvoldane, gluisperige gezicht als hij die competitie wint, wat hem de afgelopen drie jaar elk jaar is gelukt, terwijl ik steeds tweede werd. Elke keer weer.

Maar bovenal kan ik elke gedachte aan Shane McIntyre negeren, mijn ontzettende ex, want serieus: *fuck die vent*.

2

Op oudejaarsavond is het koud in Upton, Wisconsin. Het soort kou waardoor mijn oren en neus pijn doen en ik spijt krijg dat ik heb aangeboden de pizza te gaan halen. Oké, het ligt op de route naar Rachels huis, en ja, Paige heeft de pizza de vorige keer gehaald. Maar tijdens de korte wandeling van de parkeerplaats naar de limoen-groene deur van Sal's bevriest mijn hele gezicht al door de wind die van het meer afkomt.

Als ik de deur opentrek, slaan een stroom warme lucht en classic rock me in het gezicht. Mijn bril beslaat alsof ik net de vaatwasser heb geopend, maar dat maakt niet uit. Zelfs geblinddoekt zou ik waarschijnlijk mijn weg door Sal's nog kunnen vinden. Je hoeft alleen de geur van smeltende kaas te volgen.

Sal's is nog meer uitgestorven dan ik verwacht had; meestal is het er zo druk dat ik de classic rock niet eens kan horen. Misschien heeft iedereen besloten om te betalen voor bezorging in plaats van naar buiten te gaan in deze winterse wervelwind.

Als ik vrij zeker weet dat ik bij de toonbank sta, zeg ik: 'Hoi, ik kom mijn bestelling afhalen.'

De wazige man achter de toonbank zwaait naar me en wijst naar de vlek tegen zijn oor die langzaam in een telefoon verandert.

'O. Sorry.' Ik doe een stap achteruit en pak mijn eigen telefoon, zodat ik naar iets kan staren en me niet ongemakkelijk hoeft te voelen.

'Mel?'

Ik kijk op. En daar, naast me aan de toonbank met een pizzadoos in zijn handen, en helemaal zichtbaar nu mijn brillenglazen niet langer beslagen zijn, staat Shane McIntyre. Shane McIntyre, met zijn

kastanjebruine haar en haast gebeeldhouwde kaak. Shane McIntyre, die er zelfs in een donsjas gespierd en sterk uitziet. Shane McIntyre, de veelbelovende halfback die het twee weken geleden met me heeft uitgemaakt. Ik moet echt eens onthouden dat ik gebouwen niet met een beslagen bril binnen moet lopen.

‘Eh...’ Op de een of andere manier weet ik iets uit te brengen. ‘Eigenlijk heet ik...’

‘Miles.’ Shane trekt zijn schouders op, ik zie ze bewegen onder zijn oranje-zwarte donsjas, dezelfde jas die hij droeg toen hij voor het laatst zo dicht bij me was. ‘Juist. Sorry.’

Ik wil niet denken aan die laatste keer, zittend op een bankje in Palmer Park, starend naar het vlakke grijze Lake Michigan, terwijl hij me vertelde dat hij mij ‘niet wilde kwetsen en het probeerde te begrijpen’, maar dat we toch uit elkaar moesten gaan. Want ja, toen ik mijn haar kort knipte (zes maanden geleden), vond hij dat schattig. En het was helemaal prima als ik niet meer van meisjeskleren hield (drie maanden geleden). Maar nu was ik Miles (vier weken geleden). En Shane McIntyre is er vrij zeker van dat hij niet homo-seksueel is. Op een ik-kan-je-niet-in-de-ogen-kijken-, snap-je-niet-hoe-ongemakkelijk-dit-bij-football-zou-zijn-manier.

‘Geen probleem.’ Ik haal mijn schouders op alsof het niets voorstelt, want ik wil het niet groter maken dan het is. ‘Kom je een pizza afhalen?’

Hij kijkt naar de pizzadoos in zijn handen; hij heeft er overduidelijk een afgehaald. Wat is er mis met mij? Maar het is Shane, dus hij zegt gewoon: ‘Ja. Ik ga naar DeShawn met een paar jongens van het team. En jij?’

‘Ik ga naar Rachel.’ Ik probeer te grijnzen. ‘Minder romantisch dan vorig jaar, hè?’

Shane fronst en hij kijkt weg. *Top, Miles. Enorm bord voor je kop.* Nu denken we allebei aan de vorige oudejaarsavond, toen we net twee weken aan het daten waren. We zaten in dekens gewikkeld op Shanes veranda en keken op zijn laptop naar de livestream van het vuurwerk in Milwaukee. Het was een beetje onzinnig; we hadden ook gewoon binnen kunnen kijken, maar op dat moment voelde het bijzonder. Buiten zitten alsof we naar echt vuurwerk

keken. De vrieskou als excuus gebruiken om dichterbij elkaar aan te kruipen.

Shane herpakt zich als eerste. 'Ja, daar heb je gelijk in, denk ik.'

Ik schraap mijn keel, stop mijn handen in mijn zakken en kijk naar de man achter de toonbank. Maar hij is nog steeds aan het bel-len, over blijkbaar de grootste pizzabestelling ooit.

'Nou.' Shane trekt zijn schouders nog hoger op. 'Ik denk dat ik maar beter kan gaan.'

'Ja.' Ik probeer weer te grijnzen, maar het voelt meer als een grimas. 'Veel plezier met de jongens.'

'Bedankt.' Zonder me aan te kijken draait hij zich om.

Achter de toonbank hangt Pizzagast eindelijk de telefoon op. 'Jacobson?' Hij wijst naar mij. 'Meenemen?'

'Ja.' Maar ik kijk Shane na, die de deur al openduwet. Ik frummel in mijn portemonnee. 'Alleen de grote kaaspizza...'

'Alsjeblieft.' Pizzagast schuift een doos over de toonbank.

Ik haal er een twintigje uit. 'Bedankt. Hou het wisselgeld maar.' Ik pak de pizzadoos, wurm me langs de mensen bij het raam en ren de deur uit. De ijzige wind snijdt in mijn gezicht. 'Shane! Wacht!'

Hij is de verlaten straat al half overgestoken, maar hij stopt en wandelt terug naar de stoep.

'Sorry, ik...' *Kom op, Miles. Je wilt dit al twee weken zeggen. Dit is je kans.* 'Ik ben dezelfde persoon, Shane. Ik ben niet veranderd.'

Het zijn lege woorden, dat vind ik zelf ook. Ik dacht dat het waar was toen ik het de eerste keer zei (tegen Rachel), en de tweede keer (tegen mijn ouders) was het nog steeds min of meer waar, maar nu voelt het als een zin die ik van internet heb gehaald. Wat ik in feite ook heb gedaan, toen ik laat op een avond angstig ben gaan googelen: hoe vertel je mensen dat je trans bent?

Shane blaast zijn adem uit, in een wolkje zweeft het voor zijn gezicht. 'Ja, dat zeg je telkens, maar je bent wel veranderd. Je bent nu een man.'

'Ja, maar dat maakt me nog geen ander persoon.'

'Zeg, ik moet gaan.' Hij doet een stap terug en houdt de pizzadoos verontschuldigend omhoog.

'Shane...'

‘Gelukkig nieuwjaar.’ Hij kijkt me kort aan, draait zich dan om en loopt weg, steekt de straat over naar de witte Ford pick-up met ingedeukte bumper, waarmee hij het hele semester naar school rijdt. De deuk in de bumper lijkt je te omarmen als je er tegenaan leunt, wat ik ontdekte toen ik op Shane wachtte na een footballwedstrijd. Toen ik hem erop wees, dacht ik dat hij me uit zou lachen, maar hij grijnsde alleen maar en beloofde de deuk nooit te laten repareren.

Een deel van mij wil nu achter hem aan rennen, hem wijzen op die deuk en er iets cools over zeggen, zodat we erom kunnen lachen en, gewoon, iets samen kunnen delen. Maar hij klimt al in zijn truck. De motor komt grommend tot leven, en daar gaat Shane McIntyre, mijn ontzettende ex. Hij scheurt door de straat, terwijl hij mij en mijn grote kaaspizza op de stoep laat bevriezen.

Het punt is: ik geloof Shane niet. Ik geloof niet dat het over is tussen ons, enkel en alleen omdat ik nu een man ben. Je datet niet een heel jaar met iemand en zegt dat je van diegene houdt om diegene vervolgens te dumpen op het moment dat die, nou ja, verandert. Wat maakt die verandering nou uit?

Ik hou nog steeds van Shane. Dat is niet veranderd. Niet toen ik mijn haar heb geknipt, andere kleren ben gaan dragen en mijn naam en voornaamwoorden heb veranderd. Zelfs niet toen ik die akkoorden op de piano in het auditorium beukte, want *fuck die vent*.

Je vindt leuk wie je leuk vindt. Ik moet Shane alleen helpen daar achter te komen. Hem eraan herinneren waarom hij me ook alweer leuk vond. Hem bewijzen dat ik nog steeds dezelfde persoon ben en dat hij de nieuwe buitenkant ook leuk kan vinden. Zo simpel is het.

Als ik dit aan Rachel en Paige probeer uit te leggen, kijken ze me aan alsof ik twee hoofden heb. We zitten in Rachels kamer. De pizza is bijna op en de tv beneden laat het tapijt onder ons zachtjes trillen. Rachels ouders kijken live naar de *New Year's Eve Ball Drop* in New York. ‘Zo simpel is het helemaal niet,’ zegt Rachel.

‘Jawel. Kijk maar naar jullie.’

Rachel en Paige kijken elkaar aan. Zij zijn de enige twee mensen die me niet één keer met de verkeerde naam of voornaamwoorden hebben aangesproken. Toen ik uit de kast kwam, kreeg ik een gil en

een knuffel van Rachel, en een boks en een 'Hell yeah' van Paige. Eerlijk gezegd denk ik dat ze het allebei wel zagen aankomen. Rachel was alleen een beetje teleurgesteld dat ik niet op meisjes bleek te vallen. Ze wilde me aan iemand koppelen, ook al zijn we de enige drie *queerdo's* in Grant East High. Nou ja, wij en Shane. Hoop ik.

'Dat ligt anders,' zegt Paige tegen me. Paige is al vrienden met ons sinds de middelbare school en heeft altijd al hetzelfde halflange zwarte haar gehad. Dat zou absoluut niet cool moeten zijn, zeker niet omdat ze het combineert met baretten, maar op de een of andere manier is dat het toch. Misschien komt het door de Dr. Martens die ze altijd draagt, of haar oversized maar perfect getailleerde punkrock-T-shirts.

'Voor ons was het alleen makkelijker omdat we pas zijn gaan daten nadat we uit de kast waren gekomen,' zegt Rachel snel. Toen we tien waren heeft Rachel me verteld dat ze op meisjes viel. Toen ze in pak naar haar bat mitswa ging, kreeg ze slechts lichtgefrustreerde blikken van de rabbi. Haar donkere haar is lang en pluizig, maar je weet meteen dat ze queer is. Dat komt waarschijnlijk door haar geruite shirts en laarzen. De grote regenboogspeld op haar rugzak helpt ook mee.

'Het is gewoon...' Paige reikt langs Rachel voor nog een pizzapunt. '... we wisten allebei wie we waren. Zijn. Je weet wel, voordat we elkaar ontmoetten.'

'Gay,' zeg ik.

'Supergay,' zegt Rachel. Ze leunt voorover en kust Paige op haar wang. 'Ik weet dat je hem net hebt gezien, maar je moet Shane vergeten. Als hij het uit wil maken verdient hij je niet. Hij is gewoon een bekrompen hetero sportjoch. Fuck die vent.'

'Ja,' zeg ik, maar vooral omdat ik het er niet meer over wil hebben. Ik dacht dat Rachel en Paige me zouden snappen, dat ze het met me eens zouden zijn dat liefde dingen als kort haar en kleding en voornaamwoorden zou moeten overstijgen. Dat liefde zou moeten gaan om zien wie je werkelijk bent. Of daar tenminste voor open moet staan.

Ik had Rachel niet moeten bellen toen het net uit was, toen ik boos was. Ik had nooit 'fuck die vent' moeten zeggen, want nu blijft ze het

zeggen. Rachel heeft Shane nooit echt leuk gevonden. Paige vond hem ook niet geweldig, maar Paige vindt de meeste mensen niet geweldig. Rachel kon echter niet verder kijken dan Shanes football. Eerst vond ze het nog leuk dat wij iets met elkaar hadden; haar beste vriendin met zo'n lekker ding. Maar hoe langer onze relatie voortduurde, hoe minder ze hem zag zitten. Ze vond dat hij weinig inhoud had.

'Hij is een sportjoch,' zei ze dan. 'Ik weet dat ik vooroordelen heb, maar hij speelt fóótbál.' En dan keek ze me aan alsof ik deze keer misschien anders zou reageren.

'Je hebt inderdaad vooroordelen,' zei ik dan. 'Want hij is meer dan dat.' En dat was hij ook. Dat ís hij. Hij houdt van truecrime-podcasts. Hij is om de een of andere reden geobsedeerd door onderzoekers. Hij vroeg me voor het eerst uit toen ik een concerto van Mozart speelde met ons waardeloze middelbareschoolorkest, wat betekent dat hij een jongen is die naar echt waardeloze middelbareschoolorkesten luistert.

Maar ik wil er vanavond niet op ingaan, dus leun ik achterover tegen Rachels bed en laat ik het gaan. Ik lik pizzavet van mijn vingers terwijl Rachel haar gezicht tegen Paiges schouder vlijt en Paige grijnzend met haar ogen rolt. Ik ben blij voor hen. Echt waar. Ik zie hoe gelukkig ze elkaar maken. Paige grijnst niet zomaar, en zeker niet voor iedereen.

Maar het is raar als je twee beste vrienden een relatie met elkaar krijgen. Ze hebben opeens hun eigen klikje. Ik vond het eerder niet zo erg, omdat ik ook een klikje met Shane had; we waren allemaal gelijk. Maar zonder Shane hoor ik er niet meer bij en ben ik gedegradeerd tot het ongemakkelijke vijfde wiel aan de wagen.

Ik weet dat het niet hun bedoeling is me uit te sluiten. Paige en ik werpen elkaar nog steeds stiekem een veelbetekenende blik toe als Rachel weer eens ergens 'gevoelens' over heeft. En ik vertel Rachel nog steeds sommige dingen voordat ik ze aan Paige vertel, omdat Rachel altijd al mijn vriendin is geweest en het nu eenmaal zo werkt. Maar ze nemen op een andere manier ruimte in. Meer van onze ruimte is nu van hen.

We gaan kort voor middernacht naar bed. Het is allang middernacht geweest in New York en Rachels ouders slapen. We leggen een

hoop dekens op de vloer van Rachels slaapkamer, omdat Rachel zegt dat het oneerlijk is als een van ons haar bed krijgt.

Binnen vijf minuten hoor ik Rachel en Paige rustig ademen, de pizza heeft hen slaperig gemaakt. Maar als het nieuwe jaar ingaat ben ik wakker. Ik staar naar mijn telefoon.

23.59.

00.00.

1 januari. Ik heb een goed voornemen nodig.

Ik rol me op mijn rug. Boven me, aan Rachels plafond, draait een tarotkaartenmobiel langzaam rond in de droge bries van de centrale verwarming. (Rachel mag dan joods zijn opgevoed, maar ze identificeert zich overduidelijk als atheïst.)

Ik weet precies wat mijn goede voornemens zijn. Ze komen ineens in me op, alsof ze al in mijn hoofd zaten en op het juiste moment hebben gewacht om tevoorschijn te komen.

Eén: Cameron Hart verslaan bij de Tri-State-pianocompetitie. Twee: Shane McIntyre terugwinnen. Want fuck die vent, en bovendien mis ik hem echt.

Twee voornemens. Dat lijkt me een goed aantal. Niet te ingewikkeld. Ik heb vier maanden voor het ene, en, nou ja, hoe lang het ook duurt voor het andere.

Hoe moeilijk kan het zijn?